

ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ СУЧАСНИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ СИСТЕМ В УКРАЇНІ

Д.І. Вященко¹, М.В. Маслак²

¹ магістрантка кафедри менеджменту інноваційного підприємництва та міжнародних економічних відносин НТУ «ХПІ», Харків, Україна

*² к.е.н., доцент кафедри менеджменту інноваційного підприємництва та міжнародних економічних відносин НТУ «ХПІ», Харків, Україна
mariya.maslak2016@gmail.com*

В умовах становлення глобальної економічної системи на постіндустріальних засадах економіка та міжнародна конкурентоспроможність окремих країн значною мірою обумовлюється інтелектуалізацією основних факторів виробництва та наявністю потужного інноваційного потенціалу. Україна - це розвинута індустріально-аграрна країна з комплексом галузей важкої, харчової та легкої промисловості, інтенсивним сільським господарством та високим рівнем освоєння інновацій. Євроінтеграційні процеси вимагають від національної економіки нових підходів щодо парадигми управління конкурентоспроможністю, яка ґрунтується на переході від традиційної промислової політики до кластерної політики, формування соціально-інтеграційних систем.

Між усіма господарюючими суб'єктами, представленими в окремій місцевості, створюються стійкі зв'язки, які сприяють розвитку системи чинників виробництва, зниженню транспортних витрат, підвищенню продуктивності праці та досягненню додаткових системних переваг від поліпшення інформаційного обміну між фірмами та галузями. Суть функціонування кластерної політики полягає у використанні єдиного обмеженого ресурсу або можливостей, представлених в регіоні диверсифікованих організацій, що мають розгалужені комунікації. Це і обумовлює необхідність створення регіональних кластерів, що є основою для розвитку інновацій.

Регіональні кластери є самостійним організмом, що взаємодіють із зовнішнім конкурентним середовищем і основою для зладненої роботи та довгоочікуваних результатів для України в цілому. Проте, існує ряд проблем в рамках розвитку більшості типів кластерів:

- низька активність влади та бізнесу щодо вивчення та подолання проблем, що стоять на шляху реалізації кластерних ініціатив;
- відсутність єдиної законодавчої стратегії розвитку підприємництва, яка важлива передусім для забезпечення повноти законодавства щодо господарських відносин, послідовності проведення курсу на кластерний розвиток ринку з урахуванням переходу української економіки в формат «Економіка 4.0»;
- недостатність кваліфікованих кадрів, викликана неузгодженістю змісту і якості освітніх програм підготовки здобувачів вищої освіти потребам економіки, нерозвиненістю механізмів безперервної освіти, дуальної освіти;
- недостатній рівень організаційного розвитку кластера, включаючи відсутність практики стратегічного планування розвитку кластера, відсутність системи ефективних інформаційних комунікацій між учасниками кластера;
- обмежений доступ до зарубіжних ринків.

Крім того Україна не має досвіду кластерного управління, що підкріплюється законодавчою базою. Конкурентоспроможність України в значній мірі буде залежати від того, як оперативно надалі формуватиметься та розгортатиметься модель підтримки та розвитку сучасних інтеграційних систем.